

[Sonja Mikkelsen].

og planlægningsmæssige hensyn – en tillid, der dog svækkes af, at miljøankenævnet foreslås indført som ankeinstans. Det er muligt, at en ankeinstans kan opveje det, at man ikke vil bruge den erfaring, som miljøministeriet eller rettere planstyrelsen har fået siden 1977.

Ifølge forslaget er det ansøgeren, regionplanmyndigheden og den berørte grundejerforening, der skal kunne anke en kommunal afgørelse, og ankefristen sættes til 4 uger. I udvalgsarbejdet vil vi gerne se nærmere på denne klageadgang, f.eks. om der er andre, der kan have fuldt berettigede interesser i en klageadgang, ligesom vi gerne vil kigge nærmere på den korte klagefrist. Klageadgangen kan blive en illusion, når der blot er tale om 4 uger og det er sommerhusbebyggelse, det drejer sig om.

Det er ulovligt at bebo sit sommerhus i perioden 1. oktober til 1. april bortset fra korte perioder. Det kan give et informationsproblem. I socialdemokratiet mener vi, at forbuddet mod helårsbeboelse i sommerhuse skal kunne håndhæves, ellers sker der desværre en udhuling af hensigten med forbuddet: at bevare sommerhusområderne som sommerhusområder og rekreative områder i øvrigt. I denne sammenhæng vil vi i udvalget sikre os, at vi ikke får problemer med for hurtige forældelsesfrister for sagerne, som vi f.eks. er løbet ind i i miljøloven.

En helt anden side er problemerne med afviklingen af de ulovlige helårsbeboelser i sommerhuse. Et problem, som slet ikke er berørt i lovforslaget eller i bemærkningerne dertil, er: hvor skal disse mennesker flytte hen, når de ikke længere kan bo i deres sommerhus? Har miljøministeren aftalt med boligministeren, at han hæver byggekvoten for det almennyttige boligbyggeri med 3.000 boliger? Hvem har ansvaret for, at de kan få en bolig? Op mod 90 pct. af de ulovlige beboelser sker i Nordsjælland og på Sydøstlandet. Det kan give genhusningsproblemer.

Jeg vil gerne have miljøministerens kommentarer til denne side af sagen, og i udvalget må vi nødvendigvis kigge nærmere på den, før vi kan tage stilling til den endelige udformning af dispensationsparagrafferne. Men som sagt i indledningen er socialdemokratiet enig i sigtet med lovforslaget.

Finn Jørgensen (KF):

Det lovforslag, vi her har fået forelagt om sommerhuse og camping, adskiller sig væsentligt fra det forslag, som vi behandlede i efteråret 1982, fremsat af fremskridtspartiet om den såkaldte helårsbeboelsesret. Her går man ud fra, at den zoneinddeling, vi har, med by-, land- og sommerhuszoner, respekteres, og det er meget væsentligt for det store flertal af sommerhus- og fritidshusejere, som netop har valgt deres beboelse i fritiden ud fra ønsket om at bo i et rekreativt område, hvor der ikke er helårsbeboelse.

Det er det ene, der tages hensyn til og tilgodeses ved lovforslaget. Det andet er, at man samtidig søger at løse det problem, som vi alle kan se eksisterer for de ca. 3.000 familier, der for øjeblikket ulovligt bor hele året i deres sommerhuse. Det er et problem, der i særlig grad er aktuelt i Nordsjælland, og en del af dem, der bor der, har for så vidt i god tro – mere eller mindre god tro, i hvert tilfælde – slået sig ned i sommerhusene med henblik på helårsbeboelse.

Sigtet med lovforslaget – at hindre en fremtidig ulovlig bosættelse og at afvikle eksisterende ulovlig bosættelse i sommerhusområder – synes jeg er rigtigt, og de midler, der lægges op til, løser tilsyneladende også problemerne på en rigtig måde.

Det er jo således, at de, der har de direkte problemer med helårsbeboelse i sommerhuse, er kommunerne og delvis amtskommunerne. Derfor er det meget forståeligt, at man i lovforslaget går ud fra, at de, der skal kunne dispensere, de, der skal kunne træffe afgørelse om, hvorvidt eksisterende beboere kan blive boende, er kommunerne. De må vurdere de konsekvenser, det måtte indebære at give tilladelse til at blive boende. Selv om det er en overgangsordning, der lægges op til for eksisterende beboere, vil det for visse af dem kunne være betydelig tid.

Vi synes, at lovforslaget, som det er udformet, har intentioner, der viser rimelige hensyn over for dem, der bor der. Til gengæld synes vi også, det er rigtigt, at det fastslås, at dispensationer fremtidig for andre end dem, der bor der i dag, skal være en undtagelse. Der er peget på, at det f.eks. kan ske, hvis der er erhvervsinteresser knyttet dertil.

Forhåbentlig kommer det til at virke fornuftigt, ikke alene at kommunerne giver dispensationerne – det tror jeg kommer til at